

Η αναχώρηση της γειτονιάς μου Για τη Ρίτσα Ζαμπακίδου από την Κυθρέα που έφυγε

του Νίκου Ορφανίδη

Για τη γειτονιά μας που αδειάζει ο λόγος σήμερα, καθώς ένας-ένας αποσύρονται όλοι εκείνοι που άλλοτε την κατοίκησαν. Χρόνια τώρα μετρούμε την εκδημία, την αναχώρηση των δικών μας ανθρώπων, για τον άλλο, τον μυστικό τόπο. Για τα ουράνια σκηνώματα. Για τον άλλο τόπο της γαλήνης και της αναπαύσεως. Κι ας έφυγε ήδη προ πολλού η πόλη μας, με τους κήπους και τα περιβόλια της, τα σπίτια και τα νερά της για τον ουρανό. Κι ας έφυγε προ πολλού η Κυθρέα, αθέατη πια και αόρατη στον ουρανό. Έτσι απομείναμε όλοι να μετράμε τις πηλγές μας. Τα τραύματά μας μετράμε χρόνια τώρα. Τον θάνατο που μας ακολουθούσε μια ολόκληρη ζωή.

Έτσι και η χαροκαμένη εξαδέλφη μου Ρίτσα Ζαμπακίδου, που έζησε μέσα στα πάδια και τους καημούς του κόσμου τούτου, κατά τον τρόπο που μας έδειξε και μας δίδαξε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Ανέβηκε κι αυτή στον ουρανό, αφήνοντας πίσω της όλα τα πάθη και τους πόνους και τις δοκιμασίες του κόσμου τούτου.

Σκέφτομαι τώρα τον σταυρικό δρόμο της. Τους απανωτούς θανάτους που της συνέβησαν. Τον θάνατο πρώτα του νεαρού συζύγου της, του Χρίστου, την ημέρα της Αγίας Μαρίνης το 1967, τότε που γιόρταζε και πανηγύριζε η Κυθρέα.

Κι ύστερα του πατέρα και προστάτη της, του θείου μου Νικολάτζη Κανικλίδη, που τραγουδούσε άλλοτε εκείνα τα σμυρνείκα, έτσι όπως τον εκτέλεσαν εν ψυχρώ οι Τούρκοι στις 17 Αυγούστου του 1974, μπροστά ακριβώς από το γιασεμί της εισόδου του σπιτιού τους.

Κι ύστερα έφυγε ο Νίκος. Ο πρωτότοκος γιός της. Λογαγός της Σχολής Ευελπίδων σε άσκηση της Εθνικής Φρουράς. Πάνε 22 τόσα χρόνια. 1η Ιουνίου του 1993 ήτανε.

Κι όμως, κατά μία μυστική συγκυρία, μαρτυρία της χάριτος και της αγάπης τού Κυρίου, την ίδια μέρα, την ημέρα της Πεντηκοστής, δυο μονάχα ώρες, πριν ξημερώσει η 1η Ιουνίου, έφυγε και η μητέρα του. Η Ρίτσα. Τη μέρα που έφυγε κι ο γιός της! Αυτή κι αν είναι δωρεά και ευλογία και χάρις και οικονομία Θεού. Γιατί ζει Κύριος ο Θεός!

Έτσι πρέπει να στάθηκε και να την υποδέχθηκε ο Νίκος στις πύλες του ουρανού. Όλοι οι κεκοιμημένοι οι δικοί της πρέπει να την υποδέχθηκαν. Η μάνα της, ο πατέρας της, ο νεαρός σύζυγός της. Μαζί τους κι ο πατέρας κι η μάνα μου και όλοι της γειτονιάς. Έτσι όπως μας υποδεικνύουν οι Γέροντες. Γιατί μαζί με τον Χριστό και την Παναγία και τους αγίους έρχονται και μας υποδέχονται οι κεκοιμημένοι μας. Οι μακρινοί, ξενιτεμένοι αδελφοί μας.

Στέκομαι σ' αυτή την εν Χριστώ έξοδο. Την εκδημία της Ρίτσας Ζαμπακίδου από την αγιασμένη προ πολλού Κυθρέα. Μητέρα και κόρη πια νεομαρτύρων η

ίδια. Που εξήντησε όμως και αυτή και εξεμέτρησε τον βίο της σταυρικός. Και μαζί της μνημονεύω τους κεκοιμημένους της γειτονιάς μας. Όλους. Που έζησαν κι αυτοί το σταυρικό δρόμο της εξορίας στο μάταιο τούτο κόσμο.

Μαζί μεγαλώσαμε. Μέσα στα περιβόλια και τους ελαιώνες του παππού μας, τού Νικόλα Ιωαννίδη Κολιού. Στη μαγευτική γειτονιά, με τα γιασεμιά και τους κήπους της. Έτσι ακόμα με προϋπαντεί ή καλύτερα με κατευδώνει κάθε πρωί μες στη δροσιά της μέρας η μάνα της, αδελφή της μάνας μου, δεία μου και ανάδοχός μου Μυροφόρα, με ένα κλωνί γιασεμί ή με ένα «φούλι». Απαρεγκλίτως. Κάθε πρωί. Έτσι την κατευδώνουμε τώρα κι εμείς. Με τα γιασεμιά της αόρατης και αναληφθείσης Κυθρέας.

